

Джо Хил

РОГА

София, 2013

Преводът е направен по изданието:

Joe Hill

HORNS

WILLIAM MORROW

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © 2010 by Joe Hill

© Светлана Комогорова-Комата, превод, 2013

© Издателство „Изток-Запад“, 2013

ISBN 978-619-152-239-2

ДЖО ХИЛ РОГА

Превод от английски
Светлана Комогорова-Комата

На Лианора – обич, завинаги

Съдържание

Ад.....	7
Череша.....	61
Огнената проповед.....	135
Поправячът.....	243
Евангелие от Мик и Кийт.....	295
Благодарности, бележки, признания.....	367

Сатаната е един от нас:
много повече, отколкото Адам или Ева.
Майкъл Шейбон, „За демоните и праха“

Ад

Първа глава

Игнейшиъс Мартин Периш прекара нощта в пиянство и вършене на поразии. На другата сутрин се събуди с главоболие, притисна с ръце слепоочията си и напипа нещо непознато, чифт топчести заострени издатини. Толкова му беше зле – изнемощял, очите му сълзяха, – че отначало нищо не му мина през ум; мъчеше го такъв махмурлук, че нито можеше да мисли, нито да се тревожи.

Но докато се клатушкаше над тоалетната чиния, той се погледна в огледалото над мивката и видя, че докато е спал, са му поникнали рога. Наклони се изненадан – и за втори път през последните 12 часа си опика краката.

Втора глава

Той нахлузи отново кафеникавите си шорти – още беше с вчерашните дрехи – и се наведе над мивката, за да разгледа по-добре.

Рогата не бяха кой знае какво – всеки беше дълъг горе-долу колкото безименния му пръст, дебели в основата, но бързо се изостряха, закривени нагоре. Бяха покрити със собствена му твърде бледа кожа; връхчетата бяха грозно зачервени, възпалени, сякаш иглените им връхчета щяха всеки миг да пробият плътта. Той докосна единия и усети, че върхът му е чувствителен, леко болезнен. Прокара пръсти по всеки рог и усети плътната кост под гладката, изпъната кожа.

Първата мисъл, която му хрумна, беше, че по някакъв начин сам си е навлякъл този недъг. Късно снощи бе отишъл в

гората зад старата леярна, на мястото на убийството на Мерин Уилямс. Хората бяха окичили неща за спомен по една болна черна череша – кората ѝ се белеше и оголваше дървесината отдолу. И Мерин я бяха открили така – със съблечени дрехи, и плътта отдолу се показваше. Сред клоните деликатно бяха закрепени нейни снимки, ваза с върбови пухчета, картички, огънати и изцапани от излагането на стихииите. Някой – може би майката на Мерин – бе оставил декоративен кръст със забодени на него жълти найлонови рози и пластмасова Дева Мария, която се усмихваше с блажения идиотизъм на бавноразвиващите се.

Той не можеше да понася тази глуповата усмивка. И кръста не можеше да понася – забит на мястото, където кръвта на Мерин бе изтекла от разбитата ѝ глава. Кръст с жълти рози. Ама че шибания. Беше като електрически стол с възглавнички с десен на цветенца – гадна шега. Тревожеше го, че някой е пожелал да доведе тук Христос. Христос беше закъснял с цяла година да оправи нещата. Нямаше Го никакъв, когато Мерин имаше нужда от Него.

Иг беше изтръгнал декоративния кръст и го бе стъпкал в пръста. Трябваше да пусне една вода и я пусна върху Дева Мария; и тъй като беше пиян, си опика и краката. Може би това богохулство бе достатъчно, че да предизвика това преображение. Но не, той усещаше, че има и нещо повече. Но какво – не можеше да си спомни. Много беше изпил.

Завъртя глава насам-натам и се заоглежда в огледалото, вдигна пръсти и докосна отново рогата си. Колко ли надълбоко отиваше костта? Дали рогата имаха корени, забити в мозъка му? Щом му хрумна тази мисъл, в банята притъмня, сякаш крушката горе за миг бе угаснала. Мракът обаче се надигаше зад очите му, вътре в главата, а не заради угасналите лампи. Той се вкопчи в мивката и зачака слабостта да отмине.

И тогава го видя. Той щеше да умре. Разбира се, щеше да умре. Да, нещо проникваше в мозъка му – тумор. Рогата не съществуваха наистина. Те бяха метафора, въображаеми. Тумор разяждаше мозъка му и заради него му се привиждаха разни неща. А щом беше стигнал дотам, че да му се привиждат, сигурно беше късно да бъде спасен.

При мисълта, че той може би ще умре, го заля облекчение – физическо усещане като при излизане на въздух, след като си престоял твърде дълго под водата. Иг веднъж

насмалко не се беше удавил, а като дете страдаше от астма – и за него задоволството бе равностойно просто на способността да дишаш.

– Болен съм – въздъхна той. – Ще умра.

От това, че го каза на глас, настроението му се вдигна.

Той се разгледа в огледалото с очакване че сега, след като знаеше, че рогата са халюцинация, те ще изчезнат; обаче не се получи. Рогата си останаха. Той уплашено подръпна косата си, за да види дали не би могъл да ги скрия, поне докато стигне при лекаря, но после, щом осъзна колко глупаво е да се мъчи да скрие нещо, което никой освен него не вижда, се отказа.

Влезе в спалнята с разтреперани крака. Завивките бяха избутани на две страни, а върху смачкания чаршаф все още се очертаваха извивките на тялото на Глена Никълсън. Той нямаше никакъв спомен как се е строполил в леглото до нея, дори не помнеше как се е прибрал – още една част от вечерта, която му се губеше. До този момент имаше спомен, че е спал сам, а Глена е прекарала нощта другаде. С някой друг.

Предната вечер бяха излезли заедно, но след като Иг се понапи, естествено, започна да мисли за Мерин – след няколко дни беше годишнината от смъртта ѝ. Колкото повече пиеше, толкова повече му домъчняваше за нея и толкова повече осъзнаваше колко малко си приличаха тя и Глена – с нейните татуировки и изкуствени нокти, лавица за книги, отрупана с романите на Дийн Кунц, цигари и полицейско досие Глена беше точно обратното на Мерин. Иг се дразнеше да я гледа седнала от другата страна на масата, да бъде с нея му се струваше предателство, въпреки че не знаеше дали спрямо Мерин, или спрямо него. Най-накрая му се наложи да се махне – Глена постоянно посягаше да погали кокалчетата на ръката му с пръст – жест, с който тя изразяваше нежност, но който по някаква причина го вбесяваше. Той отиде в мъжката тоалетна и се кри там двамазет минути. Когато се върна, завари сепарето празно. Седна и пи един час, и чак тогава се усети, че тя няма да се върне, ала той не съжалява за това. Но по някое време през нощта и двамата се бяха оказали в едно и също легло – леглото, което деляха от три месеца.

Той чу далечното дърдорене на телевизора в съседната стая. Значи Глена все още беше в апартамента, още не беше тръгнала за салона. Щеше да я помоли да го закара на лекар.

Краткото облекчение, обзело го при мисълта за смъртта, бе отминало и той вече се ужасяваше от предстоящите дни и седмици: баща му, който се мъчи да не заплаче, фалшивата бод-рост на майка му, системи, лечения, облъчване, безпомощно повръщане, болнична храна.

Иг припъзля в съседната стая, където Глена седеше на дивана във всекидневната по потник на „Гънс енд Роузис“ и избеляло долнище на пижама. Прегърбена, тя се беше облакъттила на масичката за кафе и натикваше с пръсти в устата си остатъка от поничка. Пред нея беше кутията с понички от супермаркета отпреди три дни и двулитрова бутилка диетична кока-кола. Гледаше дневно токшоу.

Тя го чу и се извърна към него, хвърли му неодобрителен поглед изпод натежалите си клепачи и отново се вторачи в телевизора. Темата на днешното предаване беше „Най-добрият ми приятел е социопат!“. Някакви разплути селяндури се готвеха да почнат да се замерят със столове.

Не беше забелязала рогата.

– Струва ми се, че съм се разболял – каза той.

– Я не се заяждай с мен – тросна се тя. – И аз съм махмур-лия.

– Не, искам да кажа... Погледни ме. Добре ли ти изглеж-дам? – Попита, защото трябваше да е сигурен.

Тя бавно извърна отново глава и се втренчи в него изпод клепките си. Все още бяха намазани с туша от снощи, леко раз-мазан. Глена имаше гладко, приятно закръглено лице и гладко, приятно закръглено тяло. Би могла да стане и модел – модел за големи размери. Беше по-тежка от Иг с два-сетина килогра-ма. Не че беше гротескно дебела – той беше абсурдно кльо-щав. Тя обичаше да е отгоре, когато се чукат, и когато облягаше лакти на гърдите му, можеше да му изкара всичкия въздух и предизвикваше неволна еротична асфиксия. Иг, който толко-ва често с мъка си поемаше дъх, знаеше всички известни лич-ности, умрели от еротична асфиксия. Учудващо честа кончина сред музикантите. Кевин Гилбърт. Хидето Мацумото, вероятно. Майкъл Хътчънс, разбира се – точно в този момент не му се мислеше за него. Вътрешният дявол. Всеки от нас.

– Още ли си пиан? – попита тя.

Той не отговори, тя поклати глава и пак се вторачи в телевизора.

Това беше положението. Ако и тя ги беше видяла, щеше да скочи на крака с писък. Но тя не ги виждаше, защото тях ги нямаше. Те съществуваха само в съзнанието на Иг. Сигурно ако сега се погледнеше в огледалото, и той нямаше да ги види. Но точно тогава Иг видя отражението си в прозореца – и рогата си бяха там. В прозореца той беше стъклена, прозрачна фигура, демоничен призрак.

– Мисля, че трябва да отида на лекар – каза той.

– Ти знаеш ли от какво имам нужда аз? – попита тя.

– От какво?

– От още една поничка. – Тя се наведе и погледна в отворената кутия. – Мислиш ли, че мога да изям още една поничка?

Той отвърна с безизразен, непознат глас:

– Че какво те спира?

– Вече изядох една и изобщо не съм гладна. Просто ми се иска да я изям. – Тя извърна глава нагоре и се взря в него, и очите ѝ внезапно придобиха блясък, едновременно уплашен и умолителен. – Искан ми се да изям цялата кутия.

– Цялата кутия – повтори той.

– Дори не искам да ги пипам с ръце. Искан да си забия муцуната в нея и да плюскан. Знам, че е гадно. – Тя започна да брои поничките, като докосваше всяка с пръст. – Шест. Според тебе може ли да изям още шест понички?

Трудно му беше да мисли – пречеа му безпокойството и чувството за натиск и тежест в слепоочията. Онова, което тя каза току-що, нямаше смисъл, поредната безсмислица от цялата неестествена, подобна на лош сън сутрин.

– Ако се ебаваш с мен, по-добре недей. Казах ти, че не ми е добре.

– Искан още една поничка – заяви тя.

– Яж, не ми пука.

– Е, добре. Щом смяташ, че може – каза тя, взе една поничка, начупи я на парчета и започна да яде; натикваше в устата си парче след парче, без да гълта.

Скоро напъха цялата поничка в устата си и тя изду бузите ѝ. Задави се кротко, после вдъхна дълбоко през ноздрите си и преглътна.

Иги гледаше, отворен. Никога не я беше виждал да прави нищо подобно, не беше виждал нищо подобно от прогимназията насам – хлапета, които погнусяваха другите хлапета в

столовата. Когато тя преглътна, тя си пое дъх на пресекулки, а после го изгледа нервно през рамо.

– Дори не ми беше вкусна. Боли ме стомахът – каза тя. – Мислиш ли, че мога да изям още една?

– Защо ще я ядеш, като те боли стомахът?

– Защото искам да стана страшно дебела. Не дебела като сега. А толкова дебела, че да не щеш да си имаш нищо общо с мен. – Езикът ѝ се показва навън и върхът му докосна горната ѝ устна, замислен, вгълбен жест. – Снощи постъпих отвратително. Искам да ти разкажа за това.

Пак му мина през ум, че всичко това всъщност не се случва наистина. Но ако беше изпаднал в някакъв трескав сън, то той бе настойчив и убедителен в дребните си подробности. Една муха пълзеше по екрана на телевизора. Кола профуча по пътя отвън. Всеки миг естествено следваше предишния и в сумата си те още повече засилваха чувството за реалност. Иг имаше природна дарба да изчислява суми. Математиката най-много му вървеше в училище – след етиката, която той не броеше за истински предмет.

– Не ми се ще да знам какви си ги вършила снощи – каза той.

– Точно затова искам да ти разкажа. За да ти се догади. Да ти дам основание да се махнеш. Толкова ми е кофти заради онова, което ти се струпа и заради приказките по твой адрес, но вече не издържам да се събуждам до теб. Просто искам да си отидеш, и ако ти разкажа за онази гадория, която извърших, ти ще си тръгнеш и пак ще бъда свободна.

– Какво приказват по мой адрес? – попита той. Тъп въпрос. Знаеше си.

Тя вдигна рамене.

– За това как си постъпил с Мерин. Че си болен извратеняк и тям подобни.

Иг се втренчи в нея, вкаменен. Това го заплениваше – как всяко нещо, което казваше тя, беше по-лошо от предишното, и с каква явна лекота ги произнасяше. Без срам, без неловкост.

– И какво искаше да ми разкажеш?

– Снощи срещнах Лий Турно, след като ти зачезна. Нали помниш, че ние с Лий си имаме вземане-даване в гимназията?

– Помня – отвърна Иг. Лий и Иг бяха приятели в един друг живот, но всичко това сега бе останало зад гърба му,

бе умряло заедно с Мерин. Трудно се поддържаха близки приятелства, когато те подозират в сексуално убийство.

– Снощи в „Стейшън Хауз“ той седеше в едно сепаре в дъното, и след като ти изчезна, ме почерпи едно. Не бях си говорила с Лий от цяла вечност. Бях забравила колко леко се разговаря с него. Познаваш Лий, той не се надува на никого. Много беше любезен с мен. След като мина доста време, а ти така и не се върна, той каза, че трябва да те потърсим на паркинга и ако те няма, ще ме закара у дома. Но като излязохме навън, почнахме да се целуваме страстно, като едно време, когато бяхме заедно... и аз се увлякох и почнах да му духам, направо там, и имаше двама пича, които ни гледаха, и изобщо... Не бях вършила подобни щуротии от деветнайсетгодишна, когато бях на спийд.

Иг имаше нужда от помощ. Имаше нужда да се махне от апартамента. Въздухът го притискаше, сякаш смачкваше дробовете му.

Тя пак се беше навела над кутията с понички с ведро изражение, сякаш му беше съобщила някакъв факт без особени последици – че им е свършило млякото или че пак са им спряли топлата вода.

– Мислиш ли, че може да изям още една? – попита тя. – Стомахът ми се поуспокои.

– Прави каквото си искаш.

Тя обърна глава и се втренчи в него, воднистите ѝ очи блестяха от неестествена възбуда.

– Сериозно?

– Не ми пука въобще – каза той. – Освини се.

Тя се усмихна, на бузите ѝ цъфнаха трапчинки, наведе се над масата и вдигна кутията с ръка. Задържа я, набута лице в нея и започна да нагъва. Дъвчеше шумно, мляскаше с устни и дишаше странно. Пак се задави, раменете ѝ се разтърсиха, но продължи да нагъва, със свободната си ръка тъпчеше още понички в устата си, въпреки че бузите ѝ се издуваха до пръсване. Една муха раздразнено забръмча около главата ѝ.

Иг заобиколи дивана и тръгна към вратата. Тя се понадигна, задъхана, и завъртя очи към него. Погледът ѝ се изпълни с паника, по бузите и влажната ѝ уста беше полепнала захар.

– Мм – изстена тя. – Ммм. – Той не знаеше дали тя стене от наслада или от нещастие.

Мухата кацна на тъглчето на устата ѝ. Той я забеляза, а после езикът на Глена се стрелна навън, а в същото време тя я уцели с ръка. Когато я отпусна, мухата я нямаше. Челюстта ѝ се движеше нагоре-надолу и смачкваше всичко в устата ѝ на каша.

Иг отвори вратата и се изхлузи навън. Когато я затвори след себе си, тя пак навеждаше лице над кутията... гмуркачка, напълнила дробовете си с въздух и отново хвърляща се в дълбините.

Трета глава

Той запали колата и отиде в Клиниката за съвременна медицинска практика, където обслужваха без предварително записан час. Малката чакалня беше почти пълна, беше горещо и едно дете вресеше. Момиченцето лежеше по гръб в средата на стаята и надаваше страшен вой и рев, като от време на време спираше да си поеме въздух. Майка ѝ седеше на стол, подпрян на стената, и, наведена над нея, я заливаше с неспирен, яростен и трескав поток от шепот – заплахи, проклетия и предложения да се действа сега, преди да е станало късно. Веднъж се опита да хване дъщеря си за глезена и момиченцето изрита ръката ѝ с черната си обувка с тока.

Останалите в чакалнята решително пренебрегнаха разигравашата се сцена и зяпаха равнодушно списания или работещия без звук телевизор в тъгла. И тук даваха „Най-добрият ми приятел е социопат!“. Неколцина от тях погледнаха Иг, когато влезе, някои – с надежда; може би си мечтаеха, че бащата на момиченцето е дошъл да я изведе навън и да я напляска безмилостно. Но щом го видяха, от пръв поглед разбраха, че не е дошъл тук да помогне.

На Иг му се искаше да си беше сложил шапка. Той прикри с шепа челото си, все едно затулваше очи от ярка светлина, с надеждата да скрие рогата. Ала и да бяха ги забелязали, никой не се издаде.

На стената в дъното на стаята имаше гише, а от другата страна зад компютър седеше една жена. Администратор-

ката се беше втренчила в майката на плачещото дете, но когато Иг изникна пред нея, тя погледна нагоре, устните ѝ трепнаха и се извиха в усмивка.

– С какво мога да съм ви полезна? – попита тя. Вече посягаше към една папка с някакви формуляри върху нея.

– Искам лекар да ме прегледа – каза Иг и вдигна леко ръката си, за да се видят рогата.

Тя присви очи, огледа ги и нацупи устни състрадателно.

– Е, това не изглежда добре – каза тя и се завъртя към компютъра.

Каквато и реакция да бе очаквал Иг, а той изобщо не знаеше какво да очаква, тя не беше тази. Тя беше реагирала на рогата, все едно ѝ беше показал счупен пръст или обрив – но им беше *реагирала*. Явно ги беше видяла. Само че ако в *действителност* ги беше видяла, през ум не би му минало, че тя просто ще нацупи устни и ще извърне очи.

– Само трябва да ви задам няколко въпроса. Име?

– Игнейшиъс Периш.

– Възраст?

– Двайсет и шест.

– При някой местен лекар ли се преглеждате?

– Не съм ходил на лекар от години.

Тя вдигна глава и се вгледа угрижено в него, пак се намръщи и му се стори, че ей сега ще му се скарат, че не ходи на преглед редовно. Малкото момиченце се разпищя още по-силно отпреди. Иг погледна назад тъкмо навреме, за да я види как фрасва майка си в коляното с червена пластмасова пожарна кола, една от играчките, струпани в детския кът да си играят, докато чакат. Майката я изтръгна от ръцете ѝ. Момичето пак се тръшна по гръб, зарита във въздуха като преобърнатата хлебарка и се разциври с нова ярост.

– Искам да ѝ кажа да накара тая нещастна калпазанка да млъкне – забеляза администраторката със слънчев, бъбрив тон. – Как ви се струва?

– Имате ли химикалка? – попита Иг с пресъхнала уста и вдигна папката. – За да ги попълня.

Раменете на администраторката се прегърбиха и усмивката ѝ угасна.

– Разбира се – отвърна тя на Иг и бутна към него една химикалка.

Той ѝ обърна гръб и погледна формулярите, защипани за папката, ала погледът му не можеше да се фокусира.

Тя беше видяла рогата, но не ги бе намерила за нещо необичайно. А после беше казала онова за ревящото момиченце и за безпомощната ѝ майка: „Искам да ѝ кажа да накара тая нещастна калпазанка да млъкне.“ И му поиска мнението дали според него това е редно. Също като Глена, като се питаше дали може да си напъха лицето в кутията с понички и да нагъва като прасе от копанята.

Огледа се за място да седне. Имаше точно два празни стола – по един от двете страни на майката. Щом Иг се приближи, момиченцето вдъхна дълбоко, изду дробове и нададе пронизителен крясък, от който стъклата на прозорците се разтрепериха, а неколцина души в чакалнята се сепнаха. Да вървиш по посока на този звук беше все едно да напредваш срещу хала, толкова бурна, че краката не те държат.

Щом Иг седна, майката на момиченцето се отпусна на стола и се удари силно по крака с навито на тръба списание – Иг усети, че на нея всъщност ѝ се искаше да удари не крака си. Момиченцето като че се беше изтощило с този последен вик и сега лежеше по гръб, а по зачервеното ѝ грозно лице се стичаха сълзи. Лицето на майка ѝ също се беше зачервило. Тя изглежда Иг нещастно и завъртя очи. Погледът ѝ като че за миг се спря на рогата и после се извърна.

– Извинявайте за нелепия шум – каза тя и докосна Иг извинително по ръката.

И щом го докосна, щом кожата ѝ се допря до неговата, Иг разбра, че тя се казва Али Летъруърт и че от четири месеца спи със своя инструктор по голф – срещат се в мотел на шосето по-надолу от голф игрището. Миналата седмица бяха заспали след изморително чукане, мобилният телефон на Али беше изключен и тя беше пропуснала все по-обезумелите обаждания на дъщеря си от летния дневен лагер, която се чудеше къде ли е тя и кога ще дойде да прибере своето момиченце. Когато най-сетне бе пристигнала с два часа закъснение, дъщеря ѝ бе изпаднала в истерия, с пламнало лице, от носа ѝ течеха сопони, кръвясалите ѝ очи гледаха обезумяло, и се наложи Али да ѝ купи плюшена играчка „Уебкинз“ за шейсет долара и бананова мелба, за да я успокои и да купи мълчанието ѝ; само така тя можеше да попречи на съпруга си да разбере.

Ако беше знаела що за досада е едно дете, никога нямаше да го роди.

Иг отдръпна ръката си от нея.

Момиченцето засумтя и затропа по пода. Али Летъруърд въздъхна, наведе се към Иг и каза:

– Честно да си кажа, ще ми се да я наричам по разглезения задник, но ме тревожи какво ли ще кажат всички тези хора, ако я ударя. Мислите ли...

– Не – прекъсна я Иг.

Нямаше как да знае всичко онова, което знаеше за нея, ала все пак го знаеше, така както знаеше номера на мобилния си телефон или адреса си. Знаеше също, стопроцентово сигурно, че Али Летъруърт не би разправяла как би наричала разглезения задник на дъщеря си на напълно непознат. Беше го казала като човек, който говори на себе си.

– Не – повтори Алис Летъруърт, отвори списанието си и го остави да падне и да се затвори. – Сигурно не мога. Чудя се дали да не стана и да си изляза. Просто да я зарежа тук и да отпраша. Мога да остана при Майкъл, да се скрия от света. Мъжът ми ще ме гепи за изоставяне, ама на кого ли му пука? Вие бихте ли се съгласили да си поделите родителските права за *това чудо*?

– Майкъл вашият инструктор по голф ли е? – попита Иг.

Тя кимна замечтано, усмихна му се и каза:

– Смешното е, че никога не бих се записала на уроци при него, ако знаех, че Майкъл е негро. Преди Тайгър Уудс нямаше много чернилки в голфа освен тия, дето ти носят стиковите – там беше едно от местата, където можеш да си починеш от тях. Знаеш ги какви са повечето черни, вечно дърдорят по мобилните си телефони и постоянно разправят да ти таковам това, да ти таковам онова, и как гледат белите жени. Но Майкъл е образован, говори досущ като бял. И онова, дето го разправят за черните патки, е вярно. Чукала съм бели пичове с купища, и един от тях нямаше надарен като Майкъл. – Тя набърчи нос и продължи: – Викаме му стик номер пет.

Иг скочи на крака и бързо отиде на регистратурата. Надраска припряно отговорите на няколко въпроса и подаде папката на жената.

Зад него момиченцето се разпищя:

– *Не!* Не, *няма* да седна!

– Струва ми се, че аз трябва да кажа нещо на майката на това момиченце – каза администраторката, поглеждайки зад Иг жената и дъщеря ѝ, без да обърне никакво внимание на папката. – Знам, че не е тя виновна, че дъщеря ѝ е вреслива гняс, но искам да ѝ кажа само едно нещо.

Иг погледна малкото момиченце и Али Летъруърт. Али пак се беше навела над нея, побутваше я с навитото списание и ѝ съскаше. Иг отново извърна очи към администраторката.

– Да – съгласи се той за експеримента.

Тя си отвори устата, после се подвоуми и се втрени изнервено в лицето на Иг.

– Има само едно нещо – че не ми се започват грозни сцени.

Врхчетата на рогата му запулсираха, обляни внезапно от неприятна горещина. Някаква част от него се изненада – вече, а той имаше тези рога от няма и час, – че тя не поддаде веднага, след като ѝ бе дал позволение.

– Как така да *започнете*? – попита той, като се подръпваше нервно по козята брадица, която пускаше. Вече беше любопитен дали ще успее да я накара. – Изумително е как позволяват на децата си да се държат хората в днешно време, нали? Като се замислиш, то детето не е виновно, че родителят му не може да го научи как да се държи.

Администраторката се усмихна – строга, благодарна усмивка. Щом я видя, ново усещане прободеше рогата му – ледена тръпка.

Тя се изправи и погледна зад него, към жената и момиченцето.

– Госпожо? – повика тя. – Извинете, госпожо?

– Да? – Али Летъруърт вдигна поглед с надежда; вероятно очакваше да извикат дъщеря ѝ на преглед.

– Знам, че дъщеря ви е много разстроена, но ако не можете да я успокоите, смятате ли, че можете да проявите малко загриженост към нас, останалите, ебаси, да си вдигнете мощния гъз и да я изкарате навън, където няма да ни се налага да ѝ слушаме вресъците? – попита администраторката със своята залепена пластмасова усмивка.

Лицето на Али Летъруърт пребледня като платно, само няколко горещи червени петна останаха да пламтят на възъчните ѝ бузи. Тя стисна китката на дъщеря си. Сега лицето на момиченцето бе добило отвратителен тъмно-

червен цвят, то се дърпаше да се освободи и забиваше нокти в ръката на Али.

– Какво? – попита Али. – Какво казахте?

– Главата ми! – извика администраторката, усмивката ѝ се скри и тя яростно затупа дясното си слепоочие. – Детето ви не млъква, главата ми ще гръмне и...

– Майната ти! – кресна Али Летъруърт, докато, залитайки, се изправяше.

– Ако имаше поне малко грижа за другите...

– Заврете си я в гъза!

– ...щеше да го хванеш това твойто квичашо прасе за косата и да го извлечете навънка, ебаси...

– Спаружена пичка такава!

– ...ама *не*, седиш си там и се *подпичкваш*...

– Хайде, Марси – рече Али, задърпала дъщеря си за ръката.

– Не! – опъна се момиченцето.

– Хайде, казах! – настоя майка ѝ и я повлече към изхода.

На прага, преди да излязат на улицата, дъщерята на Али Летъруърт си изтръгна ръката от хватката на майка си и се стрелна през стаята, но се препъна в пожарната кола и се стовари на пода на четири крака. Момиченцето пак се развряска, по-ужасно и пронизително отвсякога, и се претърколи настрани, стиснала разкървавеното си коляно. Майка ѝ не ѝ обръщаше никакво внимание. Тя захвърли чантата си и се разкрещя на администраторката, а в отговор администраторката кресна пискливо. Странно, приятно чувство на пълнота и тежест запулсира в рогата на Иг.

Иг беше най-близо до момиченцето от всички, а майката не ѝ се притичаше на помощ. Той я хвана за китката, за да ѝ помогне да се изправи. Щом я докосна, разбра, че името ѝ беше Марша Летъруърт и че тази сутрин си беше избълвала закуската в скута на майка си нарочно, защото майка ѝ я караше да ходи на лекар, за да ѝ изгорят брадавиците, а тя не щеше да ходи и щеше да боли, а майка ѝ беше тъпа и гадна. Марша извърна лице нагоре, към неговото. Очите ѝ, от които бликаха съзли, бяха с ясният, ослепителен цвят на бензинова горелка.

– Мразя мама – каза тя на Иг. – Искам да я запаля в леглото ѝ с кибрит. Искам да я запаля и тя да изгори до шушка.

Четвърта глава

Сестрата, която претегли Иг и му измери кръвното, му каза, че бившият ѝ съпруг ходел с момиче, което карало жълт спортен сааб. Сестрата я знаела къде паркира и искала да отиде дотам в обедната почивка и да остави голяма, дълга драскотина отстрани с ключовете си за колата. Искала да остави кучешки лайна на шофьорската седалка. Иг седеше и не помръдваше на масата за прегледи, свил юмруци, и не изказа никакво мнение.

Когато сестрата му махна маншета на апарата за кръвно, пръстите ѝ докоснаха голата му ръка и Иг научи, че е повредила чужди коли много пъти преди това – на учителя, който я беше скъсал, задето я хвана да преписва на контролното, на приятелка, разтръбила нейна тайна, на адвокатата на бившия си съпруг, защото е адвокат на бившия ѝ съпруг. Иг я виждаше наум как на дванайсетгодишна възраст дращи с пирон по страната на бащиния си олдсмобил и издълбава грозна бяла черта по цялата дължина на колата му.

В кабинета за прегледи беше много студено, климатикът беше надут до дупка и когато доктор Реналд влезе в стаята, Иг трепереше от студ и от нерви. Иг наведе глава, за да му покаже рогата и обясни на лекаря, че не може да различава реалното от нереалното. Каза му, че мисли, че получава халюцинации.

– Хората постоянно ми разправят разни неща – каза той.
– Ужасни неща. Разказват ми какво искат да направят, неща, които никой *никога* не би си признал, че иска да върши. Едно малко момиченце току-що ми каза, че искало да изгори майка си в леглото ѝ. Вашата сестра ми каза, че искала да съсипе колата на някакво клето момиче. Страх ме е. Не зная какво ме е сполетяло.

Лекарят огледа рогата и бръчки на тревога се вдълбаха в челото му.

– Това са рога – рече той.

– Знам, че са рога.

Доктор Реналд поклати глава.

– Върховете им изглеждат възпалени. Болят ли?

– Адски.

– Ха! – възкликна докторът и потърка устни с ръка.

– Нека ги измеря. – Той измери обиколката им в основа-

та със сантиметър, а после – дължината им от слепоочието до върха и разстоянието между двата върха. Надраска някакви цифри на кочана си с рецепти. Прокара мазолестите си пръсти по тях, опипа ги със загрижено, умислено изражение и Иг разбра нещо, което не искаше да знае. Разбра, че доктор Реналд няколко дни преди това е стоял в тъмната си спалня и е надничал иззад завесата през прозореца ѝ и е мастурбирал, докато е наблюдавал как седемнайсетгодишните приятелки на дъщеря му палуват в басейна.

Лекарят отново се дръпна назад, сивите му очи на старец гледаха тревожно. Явно вземаше решение.

– Знаете ли какво ми се иска на мен?

– Какво? – попита Иг.

– Да стрия малко оксиконтин и да го шмръкна. Обещах си, че няма да шмъркам на работа, защото мисля, че от него оглупявам, но не знам дали ще мога да издържа още шест часа.

На Иг му беше нужно малко време, докато разбере, че лекарят чака да чуе мнението му по въпроса.

– Може ли просто да поговорим за тия неща на главата ми? – попита той.

Раменете на доктора се свлякоха. Той се извърна и изпуктя протяжно и сърдито.

– Слушайте – рече Иг. – Моля ви. Имам нужда от помощ. Трябва някой да ми помогне.

Доктор Реналд неохотно вдигна поглед към него.

– Не зная дали всичко това се случва, или не – продължи Иг. – Струва ми се, че полудявам. Как така хората реагират толкова слабо, като видят рогата? Ако аз видя рогат човек, ще се напикая в гащите. – И всъщност *беше* направил точно това, когато се видя за пръв път в огледалото.

– Трудно се запомнят – отвърна докторът. – Щом извърна очи от теб, забравям, че ги имаш. Не знам защо.

– Но сега ги виждате.

Реналд кимна.

– И никога ли не сте виждали нищо като тях?

– Сигурен ли си, че не мога да шмръкна малко окси? – попита докторът. Лицето му се разведри. – Ще си го поделим. Можем да се надрусаме заедно.

Иг поклати глава.

– Слушайте, моля ви...

Лекарят направи грозна гримаса, но кимна.

– Как така не викате тук други лекари? Защо така не се отнасяте по-сериозно към това?

– Честно казано – отвърна Реналд, – малко ми е трудно да се съсредоточа върху твоя проблем. Не спирам да си мисля за хапчетата в чантата ми и за онова момиче, дето дъщеря ми се мотка с нея, Нанси Хюз. Боже, как искам дупенцето ѝ. Обаче се чувствам малко нещо извратен, като си мисля за него. Та тя още носи скоби!

– Моля ви! – възкликна Иг. – Моля за мнението ви на лекар... за вашата помощ! Какво да правя?

– Шибани пациенти! – възкликна лекарят. – Само за себе си ви пука!

Пета глава

Той караше. Не се замисляше накъде, и доста време нямаше и значение. Движението беше достатъчно.

Ако имаше останало място, което Иг можеше да нарече свое, то това бе колата му, „Ей Ем Си Гремлин“ от 1972 г. Апартаментът беше на Глена. Тя живееше там отпреди него и щеше да продължи да живее там и след като приключат помежду си, което очевидно се случваше в момента. Той се беше върнал за известно време при родителите си веднага след като убиха Мерин, но така и не се бе почувствал у дома, вече нямаше място там. Сега на Иг му беше останала само колата – тя беше превозно средство, но и местообитание, пространство, в което бе преживял голяма част от живота си – и хубаво, и лошо.

Хубавото: да се люби с Мерин Уилямс в нея, главата му да се удря в покрива, а коляното – в скоростния лост. Задните амортизатори заяждаха и скърцаха, когато колата подскачаше нагоре-надолу – звук, който караше Мерин да си прехапва устната, за да не избухне в смях, дори и докато Иг мърдаше между краката ѝ. Лошото: нощта, в която Мерин беше изнасилена и убита, навън край старата леярна, докато той си отспиваше след пиянство в тази кола и я мразеше насън.

Колата беше място, където да се мотае, когато нямаше къде другаде да отиде, когато нямаше какво да прави, освен да обикаля с нея из Гидиън и да си мечтае нещо да се случи. През нощите, когато Мерин работеше или имаше да учи, Иг сновеше насам-натам с най-добрия си приятел, високия, жилав, полусляп Лий Турно. Слизаха до пясъчния нанос, където понякога пламтеше лагерен огън и имаше техни познати, две-три камионетки, паркирани на кея, хладилник, пълен с бири „Корона“. Седяха на капака на колата и гледаха как искриците, хвърчащи от огъня, се издигат в мрака и гаснат, а пламъците се отразяват в черната, бързоструйна вода. Разговаряха за кофти начини да умреш – естествена тема за тях, паркирали толкова близо до река Ноулс. Иг твърдеше, че удавянето е по-гадно и че личният му опит подкрепял това. Реката веднъж го беше погълнала, задържала под водата, проникнала в гърлото му и Лий Турно беше онзи, който беше се хвърлил в нея, за да го извади. Лий твърдеше, че имало и много по-гадно от удавянето и че на Иг му липсвало въображение. Лий твърдеше, че да изгориш било по-гадно отвсякъде, отколкото да се удавиш, но то бе ясно, че той *това* ще каже – той пък беше имал злощастен сблъсък с горяща кола. И двамата си бяха патили и знаеха.

Най-хубави бяха нощите в гремлина с Лий и Мерин заедно. Лий се нагъваше на хармоника отзад – беше любезен по природа и винаги оставяше Мерин да седне отпред при Иг, – а после се изтягаше, отпуснал на челото си ръка с длан нагоре – Оскар Уайлд, излегнат в покруса на своята кушетка. Отиваха в автокино „Рай“, пиеха бира, докато безумци с хоккейни маски преследваха полуголи тийнейджъри, които падаха под моторната резачка под съпровода на подвиквания и клаксони. Мерин го наричаше „излизане по двойки“ – Иг с нея, а Лий – с дясната си ръка. За Мерин половината забавление при излизанията с Иг и Лий бяха бъзиците на гърба на Лий, но онази сутрин, когато майката на Лий умря, Мерин отиде първа у тях и го прегръщаше, докато той ридаеше.

За част от секундата през ума на Иг премина мисълта да отиде сега на гости на Лий – някога той беше извадил Иг от дълбокото, можеше и пак да успее. Но после си спомни какво му беше казала Глена преди час, ужасното, сякаш излязло от лош сън нещо, което тя му беше признала, докато нагъваше

понички: „Увлякох се и почнах да му духам, направо там, и имаше двама пича, които ни гледаха, и изобщо...“ Иг се мъчеше да почувства онова, което би трябвало да чувства, да ги намрази и двамата, но не можеше да изпита дори и вяло презрение. В момента си имаше други грижи. Те растяха на шибаната му глава.

А и бездруго не беше като Лий да му забива нож в гърба и да отмъква възлюбената му изпод него. Иг не беше влюбен в Глена и не мислеше, че тя е влюбена, или някога е била влюбена в него – докато Лий и Глена имаха общо минало – някога, много, много отдавна, те бяха влюбена двойка.

Все пак, това може би не беше от нещата, които някой би сторил на свой приятел, но пък и Лий и Иг вече не бяха приятели. След убийството на Мерин Лий Турно небрежно, без да проявява открита жестокост, беше отстранил Иг от живота си. В дните непосредствено след като откриха тялото на Мерин Лий на няколко пъти изрази мълчаливо, искрено съчувствие, но нямаше обещания за подкрепа, нито предложения за срещи. По-нататък, в последвалите седмици и месеци, Иг забеляза, че винаги той търси Лий, а не обратното, и че Лий не се презорва особено да поддържа разговора. Лий винаги бе притежавал някаква емоционална отстраненост и бе възможно Иг да не беше схванал веднага, че го бяха зарязали напълно. След време обаче дежурните извинения на Лий за това, че не идва у тях и не се срещат, се натрупаха. Лий можеше и да не разбира от хора, но пък по смятане открай време го биваше. Лий беше помощник на един конгресмен от Ню Хемпшир и не можеше да си позволи да е свързан с главния заподозрян в сексуално убийство. Между тях нямаше караници, нямаше грозни истории. Иг разбра и прие края, без да му се сърди. Лий – клетичкият ранен, прилежен, самотен Лий – имаше бъдеще. Иг нямаше.

Може би заради това, че си мислеше за пясъчния нанос, накрая той паркира край шосето за Ноулс, в основата на моста Олд Феър Роуд. Ако си търсеше място, където да се удави, то не можеше да изнамери по-добро. Пясъчният нанос се простираше на трийсетина метра навътре в течението на реката, преди да се срина в дълбоките, бързи сини води. Той можеше да си напълни джобовите с камъни и да нагази вътре. Можеше и да се качи на моста и да скочи от него –

достатъчно беше висок. Да скочи върху скалите, вместо в реката, ако искаше да успее. Само при мисълта за удара той потръпна. Слезе от колата, седна на капака и се заслуша в бръмченето високо над него на камионите, устремени на юг.

Много пъти беше идвал тук. Също като старата леярна на Шосе 17, пясъчният нанос беше цел на хората, твърде млади, че да имат цел. Спомни си друго идване тук, с Мерин, как ги свари дъжд и те се скриха под моста. Тогава учеха в гимназията. Никой от двамата не можеше да шофира и нямаха кола, в която да изтичат. Поделиха си подгизнала кошница с пържени миди, седнали на обраслия с трева чакълен наклон под моста. Толкова беше студено, че от устите им излизаше пара, и той стискаше мокрите ѝ, замръзнали ръце.

Иг намери стар, мръсен вестник отпреди два дни и когато им доскуча да се правят, че го четат, Мерин каза, че трябвало да направят с него нещо вдъхновяващо. Нещо, което ще повдигне духа на всички, които погледнат реката в дъжда, навсякъде. Изтичаха в дъжда горе на хълма да купят от супермаркета свещички за рожден ден, а после се върнаха тичешком обратно. Мерин му показва как се правят лодки от вестник, те запалиха свещите, сложиха ги в лодките и ги пуснаха да плуват една по една в дъжда и в сгъстяващия се сумрак – дълга верига от пламъчета, които ведро плаваха в подгизналия мрак.

– Заедно ние вдъхновяваме – каза му тя; премръзналите ѝ устни бяха толкова близо до ухото му, че той се разтрепера, дъхът ѝ бе напоен с миризмата на миди. Тя не спираше да трепери и се мъчеше да потисне напирания смях. – Мерин Уилямс и Иги Периш правят света по-хубав и чудесен, книжно корабче след книжно корабче.

Тя или не забелязваше, или се преструваше, че не вижда как дъждът пълни лодките с вода и те потъват на няма и стотина метра от брега, и свещичките им гаснат.

Споменът за това как е било и какъв е бил той, докато бяха заедно, спря безумния и необуздан вихър от мисли в главата му. Може би за пръв път през целия този ден на Иг му беше възможно да премисли, да обмисли без паника какво му се е случило.

Той пак се замисли над вероятността да е претърпял разрыв с реалното и всичко, преживяно от него за този ден, да са само фантазии. Нямаше да му е за първи път да бърка фанта-

зия и реалност, а от опит знаеше, че е особено склонен към невероятни религиозни халюцинации. Не беше забравил следобеда, който бе прекарал във Въображаемата къща на дървото. За осем години не бе минал и ден, в който да не се сети за него. Разбира се, ако къщата на дървото беше фантазия – а това бе единственото разумно обяснение, – то тя бе споделена. Той и Мерин бяха открили мястото заедно, и случилото се беше един от тайните копринени възли, които ги свързваха един с друг, нещо, за което да се чудят, когато пътуването им доскучае или когато гръмотевична буря ги събуди посред нощ и никой от двамата не може да заспи. „Знам, че е възможно хора да получават еднакви халюцинации – беше казала Мерин веднъж. – Но никога не съм се смятала за такъв тип.“

Проблемът с мисълта, че рогата му не са нищо повече от особено настойчива и плашеща заблуда, скок в лудостта, който го заплашваше от много време насам, беше, че той можеше да се справи единствено с реалността пред очите му. Бездруго нямаше смисъл да се убеждава, че всичко това е само в главата му, ако то продължаваше. Нямаше нужда да вярва, неверието му не водеше до никакви последици. Рогата неизменно си бяха там, когато посегнеш да ги пипнеш. Дори и когато не ги пипаше, той усещаше болезнените, чувствителни върхове да стърчат, облъхвани от хладния крайбрежен ветреца. Те притежаваха убедителната и буквална солидност на костта.

Потънал в мислите си, Иг не чу как полицейската кола се спуска по хълма, чак докато тя не спря със скърцане на спирачки зад гремлина и шофьорът не пусна сирената за кратко. Сърцето на Иг се сви болезнено и той бързо се обърна. Единият полицай, който седеше на пътническата седалка, се показваше от прозореца на колата.

– Какви ги вършиш бе, Иг? – попита ченгето, и това не беше какво да е ченге, а онзи, дето се казваше Щурц.

Щурц носеше къси ръкави, които показваха стегнатите му ръце с кафеникав загар от редовното излагане на слънце. Ризата му беше прилепнала, а той беше хубав мъж. С издуханата му със сешоар руса коса и очи, скрити зад огледалните очила, можеше да го сложат на билборд да рекламира цигари.

Партньорът му Посада, който беше зад волана, се мъчеше да докара същия вид, но не му се удаваше. Телосложението му беше твърде крехко, а адамовата му ябълка

изпъкваше твърде много. И двамата имаха мустаци, но на Посада те му стояха изискано и донякъде комично – такива, каквито бяха на място на лицето на френски салонен управител от комедия с Кари Грант.

Щурц се ухили. Щурц винаги се радваше да го види. Иг никога не се радваше на никое ченге, но особено предпочиташе да избягва Щурц и Посада, чието хоби от смъртта на Мерин насам беше да тормозят Иг, да го спират, защото кара с няма и десетина километра в час над ограничението, да му претърсват колата и да го глобяват че замърсява, безделничи, живее.

– Никакви не ги върша. Просто си стоя тук – отвърна Иг.

– Стоиш там от половин час – извика му Посада, когато партньорите слязоха от полицейската кола. – Говориш си сам. Жената, дето живее по-назад, си прибрала децата, защото ти си я ошашкал.

– Помисли си колко щеше да се ошашка, ако го знаеше кой е – каза Щурц. – Вашият дружелюбен съсед, сексуално извратен и заподозрян в убийство.

– Хубавото е, че деца никога не е убивал.

– Още не – рече Щурц.

– Ще се махна – каза Иг.

Щурц възрази:

– Ще останеш.

– Какво искаш да правиш? – Посада попита Щурц.

– Искам да го олепя за нещо.

– За какво да го олепиш?

– Не знам. Каквото и да е. Иска ми се да го насадя с нещо. Плик с кока, нерегистрирано оръжие. Каквото ще да е. Жалко, че нищо нямаме. Много ми се иска да го прееба.

– Приисква ми се да те целуна по устата, като заговориш мръсни думи – каза Посада.

Щурц кимна – това признание изобщо не го стресна. И тогава Иг си спомни за рогата. Пак се започваше, също като с доктора и със сестрата, с Глена и с Али Летъруърт.

– Това, дето наистина го искам – заговори Щурц – е да го гегя за нещо и да го накарам да се съпротивява. Да имам оправдание да му избия шибаните зъби от жалката уста.

– О, да. Ще ми се да наблюдавам тази сцена – рече Посада.

– Пичове, вие наясно ли сте какви ги приказвате? – попита Иг.

– Не – призна Посада.

– Донякъде – отвърна Щурц и присви очи, сякаш се опитваше да прочете какво пише на някаква далечна табела. – Говорим за това редно ли е да те гепим ей тъй, за кеф, но не знам защо.

– Не знаеш защо искате да ме гепите?

– А, знам аз защо искам да те гепя. Исках да кажа, че не знаем защо говорим за това. Не е сред нещата, които обичайно обсъждам.

– Защо искаш да ме гепиш?

– Заради това, че винаги гледаш като педерас. Тоя педераски поглед ме вбесява. Не съм голям фен на педалите – заяви Щурц.

– А аз искам да те гепя, защото ти може да се противиш и тогава Щурц ще те натисне на капака на колата, за да ти сложи белезниците – обясни Посада. – Така ще има на какво да бия чекии нощес, само че ще си представям и двама ви голи.

– Значи не искате да ме арестувате, защото си мислите, че убийството на Мерин ми се е разминало? – попита Иг.

Щурц отвърна:

– Не. Дори не смятам, че си бил ти. Прекалено голям пътйо си. Щеше да си признаеш.

Посада се разсмя.

– Сложи си ръцете на покрива на колата – нареди Щурц. – Искам да я попребъркам. Да погледна отзад.

Иг с радост извърна поглед от тях и разпери ръце на покрива на колата. Притисна чело в стъклото на прозореца откъм страната на шофьора. Хладината му го успокояваше.

Щурц заобиколи отзад, към багажника. Посада застана зад Иг.

– Трябват ми ключовете му – каза Щурц.

Иг свали дясната си ръка от покрива и посегна към джоба си да ги извади.

– Дръж си ръцете на покрива – нареди Посада. – Аз ще ги извадя. Кой джоб?

– Десния – отвърна Иг.

Посада бръкна в предния джоб на Иг и мушна пръст в халката на ключодържателя му. Измъкна ключовете с дрънчене и ги подхвърли на Щурц. Щурц плесна и ги улови и отвори багажника.

– Иска ми се пак да ти бръкна в джоба – каза Посада – и да не я вадя. Не знаеш колко трудно е като сбарам някого, да не се възползвам от позицията на властта и да не го обарам. Обарам – сбарам... Нямах намерение да си правя игрословици. Ха. Не съм си и представял колко често в работата ми ще се наложи да закопчавам яки полуголи мъже. Трябва да призная, че невинаги съм бил послушен.

– Посада – рече Иг. – Сериозно, трябва някой път да признаеш на Щурц чувствата си към него. – Щом го каза, рогата му запулсираха.

– Мислиш ли? – попита Посада. Прозвуча изненадано, но любопитно. – Понякога съм си мислил... Но си мисля, че тогава, нали знаеш, той ще ме направи на пихтия от бой.

– В никакъв случай. На бас, че те чака да си го признаеш. Защо според теб не си закопчава горното копче на ризата?

– Забелязал съм, че никога не го закопчава.

– Трябва просто да му смъкнеш ципа и да му го налапаш. Изненадай го. Дай му тръпка. Той сигурно само те чака да направиш първата крачка. Но недей да предприемаш нищо, докато не се махна, става ли? При такива случаи ще ти трябва уединение.

Посада сви шепи около устата си, издиша и подуши дъха си.

– Да му се не види – възкликна той. – Не си измих зъбите тази сутрин. – После щракна с пръсти. – Обаче в жабката има канелена дъвка. – Той се обърна и забърза към колата, като си мърмореше.

Капакът на багажника се затръшна.

– Ще ми се да имаше за какво да те арестувам. Ще ми се да ми посегнеш. Бих могъл да излъжа, че си ме докоснал. Че си ми предлагал. Винаги съм си мислел, че подозрително мязаш на педал, с твойта женчовска походка и с тия очи – вечно гледаш така, все едно аха-аха ще се разреवेश. Не мога да повярвам, че Мерин Уилямс изобщо те е пуснала в джинсите си. Оня, дето я е изнасилил, сигурно за пръв път в живота ѝ я е изчукал като хората.

Иг се чувстваше така, все едно е глътнал въглен и той е заседнал долу под гърдите му.

– Какво ще направиш – попита той, – ако някой мъж те пипне?

– Ще му набутам палката си в гъза. Попитай господин Хомо дали му харесва. – Щурц се позамисли и продължи. – Освен ако не съм пиян. Тогава сигурно ще се оставя да ми духа. – Той пак се умълча за миг, и попита с надежда в гласа: – Ти ще ме пипнеш ли, та да мога да ти набутам...

– Не – отвърна Иг. – Но мисля, че си прав за гейовете, Щурц. Трябва да теглиш чертата. Оставиш ли на господин Хомо да му се размине това, че те е пипнал, те ще решат, че и ти си хомо.

– Знам, че съм прав. Няма нужда ти да ми го казваш. Тук приключихме. Чупката. Не ща да те виждам пак да се моткаш под моста. Ясно?

– Да.

– Всъщност *ще* ми се пак да те заварим да висиш тук. С дрога в жабката. Разбираш ли ме?

– Да.

– Добре. Поне това го изяснихме. А сега се разкарай. – Щурц пусна ключовете от колата на Иг на чакъла.

Иг го изчака да се отдалечи, преди да се наведе и да си ги прибере, и седна зад волана на гремлина. Хвърли последен поглед на патрулката в огледалото за задно виждане. Щурц седеше на мястото до шофьора с папка в ръце и ѝ се мръщеше – мъчеше се да реши какво да запише в нея. Посада се беше обърнал настрани, с лице към партньора си, и го гледаше със смесица от копнеж и жажда. Щом Иг потегли, Посада облиза устни, после наведе глава, пхна се под таблото и изчезна от погледа.

Шеста глава

Беше слязъл при реката, за да състави план, но въпреки всичкото мислене Иг и сега бе все така объркан, колкото и преди час. Сети се за родителите си и дори измина няколко преки по посока на къщата им, но после нервно врътна кормилото и свърна с колата от пътя по една странична улица. Имаше нужда от помощ, но не смяташе, че те ще са

способни да му я дадат. Изнервяше се, като си мислеше какво биха могли да му предложат в замяна... Какви ли тайни желания биха могли да споделят. Ами ако майка му таеше копнеж да се чука с малки момчета? Ами ако го таеше баща му!

А и без това нещата между тях вече бяха други, откакто умря Мерин. Те страдаха, като гледаха какво се случва с него вследствие на убийството. Не искаха да го знаят как живее, никога не бяха влизали у Глена. Глена попита защо никога не са вечеряли заедно и намекна, че Иг се срамува, че е с нея – така си и беше. Страдаха и заради сянката, която той хвърляше върху тях, защото в града беше добре известно, че Иг е изнасилил и убил Мерин Уилямс и това му се е разминало, защото богатите му и разполагащи с връзки родители бяха дърпали конците, молили за услуги и извивали ръце, за да попречат на разследването.

Баща му доста време бил дребномащабна знаменитост. Свирил със Синатра и Дийн Мартин, в плочите им имаха записи с него. И сам той беше записвал плочи, за „Блу Тоун“, в края на шейсетте и началото на седемдесетте – четири плочи, и негов хит беше влязъл в първата стотица – мечтателен, свежарски инструментал със заглавие „Риболов с Пого“. Оженил се за шоугърла от Вегас, играеше себе си в телевизионни вариететни програми и в шепа филми и най-накрая се беше върнал в Ню Хемпшир, за да е близо майката на Иг до семейството си. По-късно беше станал професор-знаменитост в Музикалния колеж „Бъркли“ и свиреше от време на време с „Бостън Попс“.¹

Иг винаги бе обичал да слуша баща си, да го гледа как свири. Да се каже, че баща му свири, беше почти неправилно. Често изглеждаше точно обратното – че неговият тромпет свири на него. Начинът, по който бузите му се издуваха, а после хлътваха, сякаш тромпетът го вдъхваше, начинът, по който златните клавиши като че придърпваха пръстите му като малки магнити, измъкващи железни пломби и каращи ги да подскачат и танцуват, и да се мятат стряскащо и неочаквано. Начинът, по

¹ Симфоничен оркестър от Бостън, подразделение на Бостънския симфоничен оркестър, който свири лека и популярна музика. (Всички бележки под линия са на преводача.)